

Gözlerin 4

– Mustafa Yılmaz Boz · 06 Şubat 2026



Siyahların mavisi, yeşillerin sarısı,Solgun Sonbaharların, elasıdır gözlerin.Ayın karanlık yüzü, yüz bin gece karası,Yeni aşka düşmüşün, belasıdır gözlerin.Şimalidir gözlerin, yosunsuz taşlarının,İrmakların ayağı, çeşmesi yaşlarının,Saçlarının rüzgarı, örtüsü kaşlarının,Kıvrılmış kirpiğinin, yelesidir gözlerin.Elma gibi kızarmış, yanağının alını,Kuşlar yapmış sanırım, dudağının balını,Bakışların üşütür, gonca gülün dalını,Yapa yalnız bir dağın, çalıdır gözlerin.Cümle alem görse de, görmese de hoşlanır,Kırkında doğmuş bebek, bakışında yaşlanır,Rüyada seyredilir, ayakta alkışlanır,Vizyondaki son filmin galasıdır gözlerinYüreğimden doğup ta, sonu cennete akan,Yangının ortasında, vurup bendini yıkan,Kar tutmuş kıyılarda, yüzü güneşe bakan,Şu yürek denizimin, yalıdır gözlerin.Düşer miydi gözyaşın, elinin kınasına? Uzanmış sürmelerin, gelinlerin yasına,Yeni doğan kuzular, meler ya anasına,Anasının kuzuya, kölesidir gözlerin.Uzağından seyredip, gördüğüm cenabının,Geceyi gıyabında, yansıtan serabının,Bulutların içinde, kaybolan mihrabının,Gökyüzüne serilmiş, halısıdır gözlerin.İşte böyle gözlerin, özetidir acımın,Parçalanan içimde, öz etidir acımın,Mezarımın üstüne, dikilmiş ağacımın,Dallarına bağlanmış, palasıdır gözlerin.Kahıroğlan bu dünya, sana dar bu kafesler,Koyu kahve irengi, şebbi yeldayı besler,Yanık yanık bir feryat, nerden gelir bu sesler,Bir ikindi vaktinin, selasıdır gözlerin.Ölenin bir kez daha, ölesidir gözlerin.